

VIETNAM-SOLIDARITET

SEPTEMBER 1968

2. Årgang, nummer 6

Oplagstal: 3.000

POSTVÆSENET LUKKER GIRO 1616 - FORØGET INDSAMLINGSAKTIVITET

Som fremgået af dagspressen lukkede postgirokontoret pr. 1. juli i år Vietnam-indsamlingens girokonto med bl.a. den begrundelse, at man "opdagede" (efter to års forløb), at indsamlingen var ulovlig. Der ligger stadig en del uklarheder omkring girokontorets handlemåde, der vil blive taget op til nærmere undersøgelse - derom i et senere nummer af VIETNAM-SOLIDARITET.

I forbindelse med lukningen af girokontoen har indsamlingskomitéen afholdt et par møder for at drøfte indsamlingens videre skæbne. Der blev herunder truffet følgende beslutninger:

1. Indsamlingen videreføres på det hidtidige grundlag (indsamling af penge, der ubeskåret og betingelsesløst overlades henholdsvis DRV og FNL);
2. Et fremstød igangsættes omgående over fagbevægelse og arbejdspladser under anvendelse af indsamlingslister;
3. En folder eller pjece om indsamlingen fremstilles i 100.000 eksemplarer;
4. Flerfarvede plakater til agitationsbrug fremstilles;
5. De tilsluttede organisationer udarbejder omgående planer for hvorledes de gennem deres organisationer yderligere kan fremme indsamlingens formål.

VIETNAM-SOLIDARITET - der i fællesskab udgives af VIETNAMINDSAMLINGEN og af DE STORKØBENHAVNSKE VIETNAMKOMITEER - har nu oprettet en girokonto 15 11 77, der vil kunne benyttes til giroindbetalinger. VIETNAM-SOLIDARITET vil, som hidtil, indeholde et girokort, der kan benyttes som støtte for bladets fortsatte udgivelse (vi har planer om udvidelse både af oplagsmæssig, størrelsesmæssig og udstyrmæssig karakter).

Udgivelsen af VIETNAM-SOLIDARITET har hidtil givet ca. 60 % i overskud, der ubeskåret er tilfaldet indsamlingen. Det er vort håb, at overskuddet ved udgivelsen af VIETNAM-SOLIDARITET fremover vil give et betydeligt større overskud end tidligere, da vi havde en speciel indsamlingskonto (1616).

Udgiverne forsikrer, at overskuddet absolut vil blive brugt til gavn for det tapre vietnamesiske folks kamp imod de amerikanske voldsmand. Grupper, komitéer, organisationer og enkeltpersoner kan rekvirere girokort til støtte for VIETNAM-SOLIDARITET i det omfang noget sådant måtte ønskes. Det samme gælder naturligvis indsamlingslister!!!

LAD MYNDIGHEDERNES FORSØG PÅ AT BREMSE VØR VIRKSOMHED BLIVE TILBAGEVIST MED EN FLERDOBLET INDSATS TIL GAVN FOR VIETNAMS FOLK!!!

HUSK 15 11 77 - HUSK 15 11 77 - HUSK 15 11 77 - HUSK 15 11 77

REGNSKABSOVERSIGT FOR VIETNAMINDSAMLINGEN AUGUST 1966 til 4. JULI 1968:

	Indkommet	(deraf giro)
Indsamlingslister.....	20.153,39	(4.953,25)
Bevillinger fra organisationer.....	11.697,00	(6.526,00)
Vietnam-klubber.....	18.304,50	(13.074,10)
Forskellige indtægter (overskud ved arrangementer, indsamlingsbøsser, bankrente o.a.).	23.501,92	(8.840,29)
Salg af 1616-mærkater.....	2.259,00	(1.731,00)
Salg af bogen "Til Vietnam".....	9.066,20	(3.186,20)
Tilskud fra private.....	38.455,36	(31.804,36)
Indkommet gennem VIETNAM-SOLIDARITET.....	25.397,00	(23.712,00)
Fejlbetalinger.....	245,50	(148,50)
Samlede indtægter.....	<u>149.079,87</u>	(93.967,70)

UDGIFTER iflg. BILAG:

Overskud

Udbetalt til Van Dong, FNL.....	24.500,00	
Udbetalt til Pham Thach, DRV.....	25.000,00	
Trykning af 1616-mærkater.....	1.763,30	495,70
Trykning og udlæg til "Til Vietnam".....	8.736,00	330,20
Trykning og distrubition af VIETNAM-SOLIDARITET...	15.505,34	9.891,66
Videresendelse af fejlbetalinger.....	245,50	
Porto.....	814,50	
Administration (kontorartikler, stencils, papir, kuverter, o.a.).....	548,39	
Tryksager (plakater, girokort, løbesedler, foldere, lister).....	8.731,00	
Udgifter i forbindelse med udstillingen i Athenæum 1968.....	171,05	

Samlede udgifter..... 86.015,08

Deraf udgifter

til fremstød for Vietnamindsamlingen..... 36.515,08

Kassebeholdning pr. 25. juli 1968:.....149.079,87

÷ 49.500,00
÷ 36.515,08
63.064,79

Indsamlingskontoret har stadig kontortid mandage og torsdage 16,30 til 19,00
i Havnearbejdernes Fællesforbund, Korsgade 49 (lad der bare blive lange køer)
og husk GIRO 15 11 77, VIETNAM-SOLIDARITET, Korsgade 49, København 2200 N.

HUSK 15 11 77 - HUSK 15 11 77 - HUSK 15 11 77 - HUSK 15 11 77

I forbindelse med lukningen af Vietnamindsamlingens girokonto 1616 og den megen omtale af det stående beløb (omkring 63.000 kr.) fandt indsamlings arbejdsudvalg det klogest hurtigst muligt at få overladt modtagerne hovedparten af summen. Det blev derfor besluttet at afleveringen passende kunne foretages til den nordvietnamesiske delegation, der for tiden befinder sig i Paris for at føre forhandlinger om bombestop.

Lørdag eftermiddag den 3. august havde arbejdsudvalgets udsendinge et møde med medlemmer af den nordvietnamesiske forhandlingsdelegation, hvorunder 50.000 kroner blev afleveret til den konstituerede chef for delegationen, ambassadør HA VAN LAU (der iøvrigt besøgte De Storkøbenhavnske Vietnamkomitéer på et møde i november sidste år i forbindelse med Russell-tribunalet i Roskilde).

Ha van Lau gav os en interessant redegørelse for de forhandlinger, der hidtil var ført med amerikanerne (15 runder). Efter Johnsons erklæring om delvis bombestop, hvorved 90 % af nordvietnamesisk område ikke længere skulle være mål for de amerikanske bombardementer, havde amerikanerne "indskrænket" bombningen til 4 af Nordvietnams ialt 30 provinser. I disse fire provinser boede ca. 4,5 millioner af Nordvietnams ialt 17 millioner indbyggere. "Indskrænkningen" i USAs bombninger bestod i, at der nu i disse fire provinser blev bombet dobbelt så meget som tidligere (for Johnsons erklæring om delvis bombestop) i hele Nordvietnam. Det amerikanske hykler i taler for sig selv!

Van Lau fortalte os ligeledes, at man fra nordvietnamesisk side fører realitetsforhandlinger med den franske regering om planer for genopbygningen i Nordvietnam efter et eventuelt virkeligt bombestop.

Foruden en del gaver fremstillet af nedskudte amerikanske fly over Nordvietnam modtog vi en samling dokumenter fra de hidtil førte forhandlinger med USA.

Det var naturligt for os som delegation for en indsamling at spørge Van Lau, hvilken form for hjælp, man satte mest pris på. Vi fik det utvetydige svar, at ren pengehjælp var langt at foretrække, idet denne form var et udtryk for givernes høje politiske bevidsthed og den måde hvorpå i vort hjemland vi bedst kunne udtrykke den stærkeste politiske solidaritet med det vietnamesiske folk. Det var vi naturligvis alle meget glade for at få bekræftet, idet vor indsamling netop er en pengeindsamling, hvis midler bliver givet ubeskåret og uden betingelser for deres anvendelse.

Sluttelig oplyste Ha Van Lau, at de beløb, de modtog, sædvanligvis blev brugt med halvdelen til militære formål og halvdelen til andet formål, samt at det netop afleverede beløb ville blive fordelt ligeligt mellem Nordvietnam (DRV) og befrielsesfronten i Sydvietnam (FNL).

Otto Sand

GIRO 15 11 77

VIETNAM-SOLIDARITET

c/o HAVNEARBEJDERNES FÆLLESFORBUND
KORSGADE 49, 2200 KØBENHAVN N.

FORSTÆRKET US-AGGRESSION I CAMBODIA

I den sidste måned har Yankee-imperialisterne og deres håndlangere i Saigon og Thailand forstærket deres aggression mod Cambodias folk. I deres perverse planer om at udvide krigen er de gået så vidt som til forbryderisk og vildt at overfalde små landsbyer nær Sydvietnams grænse, men dog et godt stykke inde på cambodiansk territorium.

Disse aktioner, som er blevet fordømt af Khmer-folket er også ble-

vet fordømt overfor offentligheden af Cambodias statschef, prins Norodom Sihanouk, som understregede, "at det er nødvendigt for de civiliserede lande at vide, at den stærkeste magt i Vesten er blevet blodtørstig" Samtidig krævede han, at de barbariske angreb "der truer vor uafhængighed og vor territoriale integritet" ophører.

Samtidig med at disse angreb udføres, høres stemmer både i Saigon og Washington, der kræver kraftigere aktioner mod Cambodia.

Nedenstående oplæg er tænkt som grundlag for en diskussion om Vietnambevægelsens målsætning og politiske indhold. Det er ikke vor tanke, at oplægget skal udgøre vort grundlag, men at det udmærket kan stå som en indledning og opfordring til diskussion imellem aktivister i vor bevægelse. Vi håber, at vore kammerater ude i komitéerne og andre steder vil studere og diskutere oplægget, samt søge at drage så mange som muligt ind i diskussionerne. Det er vor tanke gennem disse nødvendige diskussioner på et senere tidspunkt - måske i forbindelse med en landskonference for Vietnamkomitéerne i Danmark - at finde frem til et fællesgrundlag for hele Vietnambevægelsen, der kan formuleres i nogle konkrete punkter.

DE STORKØBENHAVNSKE VIETNAMKOMITEER har i det sidste halve år fået adskillige henvendelser fra komitéer udenfor København, hvori der anmodes om optagelse i DSVK; vi håber derfor at kunne gennemføre en diskussion på landsplan og DSVKs arbejdsudvalg tilbyder i denne forbindelse at stille indledere til rådighed for komitéerne og andre grupperinger, der måtte ønske noget sådant. Det er yderligere vor hensigt at udarbejde et forslag til organisatoriske regler for en sådan sammenslutning.

VIETNAM-SOLIDARITET modtager gerne korte diskussionsindlæg til offentliggørelse.

Historisk kommentar:

Vietnamkomitéerne er opstået med udgangspunkt i den politiske nødvendighed af protest mod den undertrykkelse af Vietnams folk, som USA stadig udøver.

De har udviklet protesten fra overvejende at være udtrykt moralsk afsky frem til overvejende at være udtrykt i politisk solidaritet.

De har under denne udvikling været i stand til at opbygge og udvide deres organisation.

Vietnamkomitéerne er idag en organiseret udenomsparlamentarisk bevægelse uden partipolitisk tilhørsforhold.

Politisk kommentar:

Det er klart, at denne udvikling, som er af politisk karakter, har markeret sig i såvel komitéernes formulerede politiske grundlag som i den politiske holdning hos komitéernes aktive. Ligesom det også er klart, at den diskussion, som har kendetegnet komitéerne, stadig vil videreudvikle deres politiske grundlag og den politiske bevidsthed blandt de aktive.

En protestbevægelse mod USAs krig i Vietnam kan ikke vige uden om stillingtagen til det politiske system, der er krigens forudsætning.

Imperialismen er ikke en tilfældig politisk strømning båret frem af en tilfældig regering i USA; den er nøje forbundet med det politiske system. Dette systems økonomi hviler på nødvendigheden af stadig at udvikle

og beherske nye markeder. Det er et bevis på systemets voldelige karakter, at det søger denne politik gennemført ved hjælp af militær undertrykkelse, når den ikke lader sig gennemføre alene ved hjælp af økonomisk undertrykkelse.

Samme protestbevægelse kan heller ikke undgå at lade sig påvirke af de politiske strømninger, der har udviklet sig i den tredje verden, som befrielseskampens nødvendige forudsætning.

Disse politiske strømninger er et vigtigt teoretisk grundlag for den politiske erkendelse under kampen mod imperialismen, og de vil blive stadig mere uomgængelige, efterhånden som konflikten mellem den tredje verden og de kapitalistiske systemer skærpes.

Udenomsparlamentarisk aktivitet:

Den udenomsparlamentariske opposition er kendetegnet ved, at den ud fra et begrænset politisk grundlag angriber et begrænset politisk problem. Deri ligger dens politiske konsekvens og agitatoriske effekt.

Under de nuværende politiske vilkår vil en sådan bevægelse imidlertid uundgåeligt udvikle sig frem til at angribe hele det samfundssystem, hvoraf den er en bestanddel, (jvf. den historiske og politiske forbindelse mellem Vietnamkrigen og de kapitalistiske systemer). Vietnambevægelsens komitéer har gennem deres stillingtagen placeret sig i

(fortsættes næste side)

en permanent konflikt med det officielle Danmarks udenrigspolitik og udgør alene derved en fare for det bestående kapitalistiske system.

Dette forhold modsvarer nøje af at den udenomsparlamentariske aktivitet opfattes som en fare for dette system, og angribes iflg. denne opfattelse.

Den 27. april var en illustration af systemets vilje til voldeligt at undertrykke protesten mod USAs krig i Vietnam.

Politisk grundlag:

Den udvidelse af det politiske grundlag for Vietnamkomitéerne, som er nødvendig for at udvikle protesten fra politisk solidaritet med Vietnams folk til politiske angreb, der har til formål at svække imperialismen, må udgå fra og fastholde komitéernes udenomsparlamentariske karakter og partipolitiske uafhængighed. Følgende punkter er heroverfor væsentlige:

1. Organisationen må fortsat have et præcist forhold til sin politiske opgave. Det politiske grundlag kan derfor ikke være et politisk program som for et parlamentarisk parti, men må udgøre den nødvendige teoretiske basis for komitéernes politiske arbejde.
2. Sammenhængen mellem ideologisk og politisk handling må være direkte. At udvide det politiske grundlag udover, hvad der er nødvendigt som baggrund for komitéernes aktivitet, kan indebære en svækkelse af den politiske slagkraft.
3. Ethvert formuleret politisk grundlag må hvile på en demokratisk debat i komitéerne og derigennem tilegnes af disses aktive. Heri ligger den eneste mulighed for at imødegå begivenheder som den 27. april.

Udvidelsen af det politiske grundlag kan i den nuværende politiske situation have to retninger:

1. En stærkere betoning af Vietnamkrigen som det i øjeblikket stærkeste udtryk for den tredje verdens kamp for frigørelse fra imperialismen. Dette kan følges op af en pjece, der gennemgår den historiske og politiske udvikling i de lande, hvor der føres befrielseskrige, (i lighed med Frit Danmark og De Storkøben-

havnske Vietnamkomitéers pjece).

Det kan endvidere indebære en organisatorisk sammenkædning med allerede eksisterende komitéer på dette område.

2. En stærkere betoning af Vietnamkrigen som udløber af kapitalistiske samfundsforhold.

Dette kan følges op med konkrete oplysninger om amerikansk kapitalinfiltration her i landet samt oplysninger om danske firmaer, der driver imperialistisk politik.

Det kan endvidere indebære politiske aktioner mod disse firmaer.

Komitéernes organisationsform (opbygningen over bydele) giver gode muligheder for gennemførelse af aktioner, der ved at de foregår på samme tid forskellige steder kan opnå stor politisk effekt.

VIETNAM-SOLIDARITET

udkommer hver måned og vil hovedsageligt beskæftige sig med at bringe oplysninger om det heroiske Vietnams kamp mod de amerikanske aggressorer, om de imperialistiske forbryderes folkeretsstridige handlinger rundt omkring i verden, om de forskellige landes befrielsesbevægelser og om den danske Vietnambevægelse.

Bladet redigeres af et udvalg med repræsentanter fra De Storkøbenhavnske Vietnamkomitéer, fra Vietnamindsamlingen og fra de tidligere Vietnamklubber (nu faglige komitéer) Ansvarshavende redaktør:

Preben Elshøj, telefon 29 68 30.

Bladet sendes til alle interesserede organisationer og enkeltpersoner, ligesom vi fortsat håber på støttebidrag fra alle interesserede. Disse modtages meget gerne på

GIRO 15 11 77,

Vietnam-Solidaritets
Havnearbejdernes Fællesforbund
Korsgade 49
2200 København N.

Samme sted har indsamlingskontoret åbent mandage og torsdage fra 16,30 til 19,00 for afhentning og afregning af indsamlingslister samt diverse agitationsmateriale.

Hele det økonomiske overskud på VIETNAM-SOLIDARITET vil ubeskåret gå til Nordvietnam (DRV) og til Sydvietsnams Nationale Befrielsesfront (FNL).

HUSK 15 11 77 ----- HUSK 15 11 77

Som det vil være mange bekendt, er der i løbet af sommeren blevet afviklet et storstilet lejrarrangement i Cuba. Der var tale om en international lejr med deltagelse fra Latinamerika, USA, Viet-Nam, Sverige, Norge, Danmark, Belgien, Holland, England, Frankrig, Algeriet, Italien og Spanien. Formålet med afholdelsen af lejrene er at give vesteuropæiske kammerater mulighed for ved selsyn at orientere sig om, hvordan det politiske system i Cuba fungerer.

CAMPAMENTO 5 DE MAYO har i løbet af sommeren bl.a. været besøgt af et halvt hundrede danskere; det turde være klart, at disse 50 kammerater ankom til landet med en udpræget positiv holdning til den i Cuba realiserede styreform, men jeg tror roligt, jeg kan sige, at ingen af os havde forestillet os, at systemet var så effektivt, og at der i den grad var tale om en realisation af vore dristigste socialistiske drømme. Dette må ikke forstås på den måde, at alt på nuværende tidspunkt er absolut ideelt; der er stadig mange vanskeligheder at kæmpe mod, men de problemer, som endnu ikke har fundet deres løsning, arbejder man intensivt og effektivt med.

En af de mest iøjnefaldende ting ved den cubanske indenrigspolitik er, at det i løbet af de knapt 10 år, der er gået siden revolutionen, er lykkedes at give befolkningen en helt anden indstilling til værdier, end man kender fra noget andet sted i verden; værdimåleren i Cuba er ikke penge, men medmenneskers respekt, denne respekt kan man kun opnå på én måde, nemlig ved at være en god arbejder. Spørgsmålet må nu være: Hvad er en god arbejder? Det er ganske enkelt en mand eller kvinde, som øver en virkelig effektiv indsats for produktion, uddannelse, kultur eller lignende, og dermed for revolutionen; det er arbejderen, som efter at have arbejdet 8 timer på fabrik eller værksted går ud og laver frivilligt landbrugsarbejde eller passer sin militærtræning; og det er arbejderen, som uddanner sig, således at han i endnu højere grad mestrer sit fag. Manden, som ofrer al sin kraft i sukkermarken, når sukkerproduktionen skal øges, er en ligeså stor revolutionær helt, som alle cubaneres store forbillede og eksempel: Ché; heroisme er ikke et

spørgsmål om krig, heroisme er et spørgsmål om at gøre det rigtige i en given situation og et spørgsmål om offervilje overfor den revolutionære tanke og idé.

Penge er som nævnt ikke værdimåler i Cuba, dette bundes bl.a. i et næsten genialt økonomisk system: Alle betydende varer er rationerede på en sådan måde, at de lavestlønnede kan udnytte deres indkøbsrettigheder fuldt ud, de højestlønnede kan ikke købe for de penge, de tjener ud over den laveste løn; den eneste mulighed de har, er at sætte pengene i banken, som anvender dem til nationale formål. Fænomenerne "Høj" og "Lav" løn er man iøvrigt ved at borteliminere, idet man nedtrapper alle de høje lønninger og således arbejder hen imod det endelige mål: LIGELØN!

Et af de problemer, der for øjeblikket ser ud til at være vanskeligst at løse, er uddannelsesproblemet. Den store vanskelighed består i, at man ganske enkelt ikke har tilstrækkelig mange kvalificerede lærere. I grundskolen arbejder man således med en klassefrekvens på ca. 40, medens man i præ-universitetsklasser, som svarer til vore gymnasieklasser, arbejder med en frekvens på ca. 80. At der har været fremgang siden revolutionen kan ses af, at den tilsvarende frekvens før denne undertiden nåede 500.

Teknisk og industrielt har man haft meget store vanskeligheder at kæmpe imod. Umiddelbart efter revolutionen fandtes der praktisk talt ingen teknikere i Cuba, hvilket betyder, at man har været tvunget til at uddanne sig selv. Hvad maskiner og lignende angår, har man måttet opfinde nye eller selv fremstille reservedele til de gamle, da hovedparten af disse maskiner var amerikanske. Naturligvis har man modtaget megen hjælp fra Sovjetunionen, Kina og andre socialistiske lande, men cubanernes egen indsats finder dog næppe sit sidestykke.

Gennem de politiske seminarer, der holdtes i lejren, fik man et indtryk af den cubanske udenrigspolitik. Det mest markante træk ved denne er vel nok, at man så konsekvent holder sig den internationale socialistiske revolution for øje; dette er iøvrigt et træk, der præger hele den cubanske hverdag. F.eks. er Viet-Nam un-

dervisningsfag i alle klassetrin fra børnehaveklasse til og med universitetet. Den fasthed, cubaneren lægger for dagen i udenrigspolitiske spørgsmål er ligeledes værd at bemærke. Den ene gang man fra vesteuropæisk side har ment at kunne spore svaghed i den cubanske udenrigspolitik - nemlig i forbindelse med de sovjetiske raketbaser - blev afgørelsen truffet af Sovjet alene, og denne afgørelse gik imod cubanske ønsker. Mange vil måske se en fare i at den cubanske udenrigshandel i så høj grad er baseret på aftaler med Kina og Sovjetunionen. Dette kunne teoretisk set medføre, at disse to lande ville få mulighed for at øve politisk pression mod Cuba. Stillet overfor spørgsmål desangående udtalte cubanerne imidlertid, at ingen fremmed magt ville kunne ændre Cubas politiske kurs. Såfremt handelen med de to store handelspartnere skulle svigte, hvilket cubanerne iøvrigt anser for utænkeligt, vil Cuba finde nye markeder, det være sig i den østlige eller vestlige verden.

De danskere som i sommerens løb har besøgt Cuba har alle haft mulighed for at få indsigt i de forhold, der meget kort er skitseret ovenfor. Beklageligvis må man formode, at en del af deltagerne har fået et langt ringere udbytte end håbet og ventet. Aktiviteten hos en del af den danske gruppe, såvel den teoretiske som den praktiske aktivitet, var beklagelig ringe. Alt for mange opfattede Cuba-rejsen som blot og bar ferie, og vil utvivlsomt få svært ved at honorere de forventninger, som cubanerne

stiller til deres aktivitet efter hjemkomsten.

Det skal sluttelig bemærkes, at man blandt deltagerne fra Danmark fandt adskillige Vietnam-aktivister; vort udbytte af turen på dette felt ligger først og fremmest i, at vi fik etableret udmærkede kontakter til den cubanske solidaritetskomité's ledelse, og vi fik løfte om, at de fremover vil orientere os om alle former for aktivitet, national som international, i forbindelse med Vietnamarbejde. Med hensyn til at drage erfaringer af cubanernes Vietnamarbejde, ligger mulighederne noget dårligere, ganske simpelt fordi man ikke kan sammenligne forholdene i vore to lande på dette område; i Cuba er Vietnamarbejde noget statsledet, man har altså til stadighed myndighederne i ryggen; yderligere er tilslutningen fra det cubanske folk almindelig, bl.a. fordi man i undervisningssystemet støtter sagen ved at gennemføre undervisning i et specielt fag: VIETNAM i skolerne lige fra børnehaveklasse til og med universitet.

Kort sagt: Den cubanske solidaritetskomité kendte før vort besøg intet til de vanskeligheder, vi i de kapitalistiske lande må slås med, og kunne derfor ikke råde os. Til gengæld udtrykte de meget stor begejstring for det arbejde, vi i de seneste år har udført.

SVEND AGGER

Kontaktadresser til Storkøbenhavnske Vietnamkomitéers lokalkomitéer:

AKADEMISK KURSUS
AMAGER
BALLERUP/MÅLØV
BRØNDBYERNE
BRØNSHØJ/HUSUM
FREDERIKSBERG
GLADSAXE
GLOSTRUP
HERSTEDERNE
HVIDOVRE
INDRE BY
LYNGBY
NØRREBRO
RØDOVRE
UDLÆNDINGE
VALBY
VESTERBRO

Svend Agger, Hulkærvej 11, Søborg, 695769
Knud Jensen, Milosvej 14, S., 555473
Tove Milland, Lilletofte 42, Skovlunde, 912761
Poul Jørgensen, Torpedammen 46, Brøndbyøster
Birger Brohauge, Pilegårdsvej 36, Herlev
Jørgen Jönsson, Henning Matzens Vej 8, F., 711158
Willy Faurischou, Daltoftevej 15, Søborg, 695470
Jørgen Schmidt, Hegnet 1, Glostrup
Vagn Jørgensen, Ørnens Kvarter 19 B, Albertslund
M.E.Jensen, Arnold Nielsens Boulevard 7, 3., 788220
Willy Jensen, Rysensteensgade 16, K., 129859
Knud Hansen, Lundtoftevej 216 F, Lyngby
Otto Sand, Korsgade 49, sidehuset, N., 353550
Hanne Mathiesen, Nyskiftevej 16, Rødovre
Irwin Feinberg, Vinkelhuse 31, Kastrup, 513971
Vagn Søndergård, Strindbergsvej 13, Valby, 302002
Jørgen Gotthelf, Saxogade 38, 2., V.

(fortsættes næste side)

VANLØSE
ØSTERBRO

Jørgen Brandt, klitmøllervej 4, Vanløse
E.Rønne Pedersen, Bryggervangen 16, Ø., 291030

I provinsen er foreløbig følgende tilsluttet DSVK:

BORNHOLM	Svend Heiberg, Grønnegade 28, Rønne
ESBJERG	H.J.Lembøl, Esbjerg Centralbibliotek, Esbjerg
SILKEBORG	Frank Jakobsen, Vestergade 54, kld., Silkeborg
ROSKILDE	Ally Rasmussen, Vestergade 28, Roskilde

I RANDERS er man ved at oprette en ny komité, eventuelt interesserede bedes henvende sig til
Benny Kristensen, Østervangsvej 4 B, Randers.

DE STORKØBENHAVNSKE VIETNAMKOMITEER (DSVK) er en sammenslutning af ovenstående lokale Vietnam-komiteer.

Komiteernes politiske grundlag er Sydvietsnams Nationale Befrielsesfronts (FNL) 4-punkts-program af august 1967 og Den Demokratiske Republik Vietnams (Nordvietnam, DRV) 4-punkts-erklæring af 8. april 1965.

Gennem demonstrationer, møder, plancheudstillinger og anden agitatorisk og oplysende virksomhed om Vietnams kamp mod den amerikanske imperialisme søger man at skabe debat om og aktivitet for samme kamp, man arbejder på at få USA UD AF VIETNAM, at få den danske befolkning til at BEKÆMPE AMERIKANSK IMPERIALISME, og man søger at få den danske regering til at sige fra overfor USAs beskidte og folkeretsstridige myrderier i Vietnam.

Sammen med Vietnamindsamlingen udgiver De Storkøbenhavnske Vietnamkomiteer det månedligt udkomne oplysende organ, VIETNAM-SOLIDARITET.

Til brug ved komité-møder, offentlige arrangementer o.l. kan følgende personer kontaktes og anvendes som indledere:

Svend Agger, Hulkærvej 11, Søborg, 695769
Peter Bjerrum, Øster Søgade 100, Ø.
Niels Fröhlich, Roskildevej 8, Tåstrup, 990412
Jens Oluf Lund, Aldershvidevej 125, Bagsværd
Arne Johansen, Kompagnistræde 18, K. (Bella 3653, mellem 14-16,30)
Per Strøh, Hellasvej 32, S., 554551
Otto Sand, Korsgade 49, N., 353550
Ulla Ryum, Fensmarks Allé 28, Farum, 951159
Knud Jensen, Milosvej 14, S., 555473
Vagn Søndergård, Strindbergsvej 13, Valby, 302002
Holger Bak Sørensen, Dybekær 23 A, Brh., 948805

VIETNAMS KAMP ER EN DEL AF DE TRE KONTINENTERS KAMP

af Ton Quang Phiet

I anledning af den internationale solidaritetsuge med folkene i Asien, Afrika og Latinamerika bragte Hanoi-dagbladet NHAN DAN en artikel af Ton Quang Phiet, der er formand for den vietnamesiske komité for solidaritet med det afro-asiatiske folk, hvor han understregede det vietnamesiske folks vilje til at yde alle anstrengelser for at styrke solidariteten med folkene på de tre kontinenter for at styrke bevægelsen for national befrielse:

"Asien, Afrika og Latinamerika, der dækker 71 % af jorden med en befolkning på over 2.300 millioner, syder med revolutionære storme. De asiatiske, afrikanske og latinameri-

kanske folk har ved deres magtfulde offensiv rettet hårde slag mod imperialisme og kolonialisme og efterhånden nedbrudt deres kolonisystem. Igennem de sidste 20 år har mange lande på de 3 kontinenter genvundet politisk uafhængighed i forskellig udstrækning.

Folkenes kamp på de 3 kontinenter for national uafhængighed, demokrati og sociale fremskridt foregår på forskellige måder, men alle med spydspidsen rettet mod USA-imperialismen. I Asien, især i Sydøstasien, bruser den revolutionære bevægelse frem. Folket i Sydvietnam er ved at slå en hær på mere end en million

(fortsættes side 10)

Professor M.Vaz (Brasilien).

Ethvert af de latinamerikanske lande har særkender, som de alle har fælles, men også særkender som hvert enkelt land er ene om. Deres samfund er meget ens, fordi den amerikanske imperialismisme har forhindret disse landes frie udvikling. De adskiller sig fra hinanden i deres geografiske beliggenhed, deres livsvaner og deres måde at bygge på. På disse områder adskiller Brasilien sig meget fra de andre latinamerikanske lande.

I Brasilien findes der store meget tyndt bebyggede områder, som vækker imperialismens appetit. De data og kendsgerninger, der blev afsløret i dagbladet "Ultima Hora", var af stor oplysning for vort land. I artiklen hedder det:

"Hos Wilson Dias de Roca, der arbejder for det brasilianske institut for landbrugsreformer, fandt man en liste over allerede solgte byggemodellerne landområder med navnene på forskellige nordamerikanske købere. Der blev også fundet kort med forskellige pile, der henviste til områder med rige guldminer og malmforekomster samt flyvepladser og flyverutters beliggenhed.

I kontorchef Jaoa Inacios bolig fandt politiet 155 kort over byggede arealer i staterne Mato Grosso, Goias, Amazonas og Pará; dokumenter om situationen i Rio Araguaia-dalen, 'den brasilianske hydrografi', en by-encyklopædi, et mineralogisk atlas og flere sække med jordprøver og jordbundsprøver til forsendelse til de amerikanske købere. Der fandtes også luftfotos fra disse områder."

De Forenede Staters ambassade så sig endog tvunget til at give offentliggørelsen en forklaring. De nævnte forskellige foretagender, såsom 'United Farm Cooperatives', 'United Finances and Production Cooperative Inc.', 'United Farms Co-op', 'Pan American de Terras e Desenvolvimento do Brasil' og 'Commercial United Co-op Ltd.', som tilsammen ejer over halvmillion hektar land.

Senator Marcelo Alecar forklarede i et interview i "Correio da Manhã", at en vis Stanley Saling, som ejer ca. 650.000 hektar jord i Goias, havde tilstået overfor den parlamen-

tariske undersøgelseskommission, at De Forenede Staters forsvarsministerium havde en plan om at erhverve landområder i Brasilien, som skulle bruges i tilfælde af, at De Forenede Stater skulle træde ind i en krig, der ville få katastrofale følger for deres territorium.

Ved udsigten til befolkningens modstand så det brasilianske justitsministerium sig foranlediget til at afgive nogle presseerklæringer. Det hed: "I løbet af en måned vil det brasilianske justitsministerium afslutte undersøgelsen af alle jordkøbstransaktioner, der har fundet sted i de senere år med de i landet boende implicerede udlændinge." Og man tilføjede: "For at standse misbrug ved salg af jord vil der blive truffet de nødvendige administrative, lovfæstede og strafferetslige forholdsregler."

Et af de områder, der stikker imperialismen - og frem for alt den amerikanske - i øjnene, er Amazonasområdet. I et interview for kort tid siden opremsede indenrigsministeren de alvorligste forhindringer for at udvikle Amazonasområdet, og henviste herunder til det hidtil næppe kendte umådelige potential. Ministeren opremsede følgende forhindringer:

"Det meget store areal og den ringe demografiske tæthed (1 59,2 prct. af det brasilianske territorium lever kun 3,7 prct. af befolkningen); ukendskabet til den virkelige mængde af undergrundens skatte; den dårlige forsyningssituation med landbrugsprodukter samt den kvantitative og kvalitative mangel på levnedsmidler; de mange halvindustrielle håndværksvirksomheder med få betydende centre, hvor der hersker arbejdsløshed; den ringe investeringslyst i den økonomiske privatsektor, der hvor der mangler industri; manglende koordination i de lokale offentlige myndigheders arbejde."

Den samme minister forsvarer en omgående militær besættelse af området og hævder, at "Amazonasområdet er udsat for øgede aggressionshandlinger."

Den tidligere statsguvernør for Amazonasområdet, Artur Cesar Reis, forøgede et projekt, som blev udarbej-

det af New Yorks Hudson-Institut efter ordre fra Pentagon:

"Hvis vi skulle beslutte os for en eller anden politik, der drager Amazonasområdet med ind i vor udviklingsproces, er det ikke nødvendigt at anlægge en stor sø der, ligesom i De Forenede Stater, et projekt hvis målsætning endnu ikke er rigtig fastlagt. Hudson-Instituttet i New York, som beskæftiger en lang række berømte amerikanske videnskabsmænd, men som arbejder i Pentagons politisk-militære organisations tjeneste, planlægger for øjeblikket et nyt forsøg på at trænge ind i Amazonasområdet, for ganske klart at sikre De Forenede Staters såkaldte sikkerhed, der har sine geografiske fundamenter i Amazonasområdet."

Men der må henvises til endnu en kendsgerning. For et stykke tid siden udvikledes i vort lands befolkning en bevægelse mod den amerikanske trust HANNA. Den på ingen måde nationalistiske eller anti-imperialistiske regering så sig tvunget til at acceptere en beretning fra regeringens rådgivere; beretningen når bl.a. til følgende konklusioner:

"Da det er den overvejende mening, at tilstedeværelsen af HANNA-trustens virksomheder i landet er til ringe nytte, anbefales det, at den brasilianske regering på ingen måde støtter dette foretagende....Der er faktisk et tydeligt misforhold mellem de malmreserver, som tildeles HANNA-gruppens foretagender og deres hensigter til eller muligheder for malmeksport i de kommende tredive år, da det synes usikkert, om gruppen ejer halvdelen af samtlige af de i landet forekommende malmreserver."

I denne sammenhæng må man heller ikke glemme hele betydningen af imperialismens undergravende virksomhed imod folkets ret til selv at bestemme over sine værdier og at økonomisere med dem i egen interesse og ikke i de internationale monopolders interesse.

VIETNAMS KAMP ER (fortsat fra s.8):

soldater fra USA og dets vasaller, og driver dem ud i en stadig mere alvorlig situation. Det laotiske folk har gjort sig til herre over to trediedele af Laos med næsten halvdelen af landets indbyggere. De holder fast ved den væbnede kamp og har vundet mange sejre i deres kamp

mod USA-imperialismen, for national uafhængighed. Cambodias folk har tilbagevist utallige angreb fra USA-imperialisterne og er fast besluttet på at forsvare deres uafhængighed og neutralitet. Thailands folks kamp mod USA-imperialismen og dens hjælpere udvikler sig hurtigt gennem væbnet kamp og andre former for modstand.

På Phillipinerne, Malaya og Nord-Kalimantan fortsætter de patriotiske styrker deres aktiviteter til trods for at de står overfor tallose vanskeligheder. Folket i Sydkorea kæmper resolut mod USA-imperialisterne og Pak Jung Hi-kliken. Japannerne står midt i en hård kamp for at få ophævet den japansk-amerikanske sikkerhedstraktat, for at få Okinawa og Ogasawara-øerne tilbage, for at fjerne alle US-baser på japansk område, for Japans uafhængighed, fred og neutralitet. I Mellemøsten har folket i Syd Yemen gennem væbnet kamp besejret de britiske imperialister og grundlagt den Uafhængige Folkerepublik Syd Yemen i november 1967.

De arabiske folk fortsætter deres kamp mod amerikansk og britisk imperialisme og mod Israels aggression for at forsvare deres uafhængighed, suverænitet og territoriale integritet. I Afrika har folkene i Angola, Mozambique, Guinea og Cap Verde gennem mange år ført en ihærdig væbnet kamp for national befrielse. Folkene i Sydafrika og Zimbabwe (Rhodesia) har uophørligt kæmpet imod de hvide koloniherrers racediskrimination. I Latinamerika har den nationale demokratiske bevægelse, siden den cubanske revolutions sejr, gået stadig fremad, og væbnede og politiske kampe er også i stadig vækst. I USA selv har afro-amerikanernes kamp mod racediskrimination og for frigørelse bredt sig.

For at imødegå de revolutionære styrkers offensiv og råde bod på deres alvorlige nederlag er imperialisterne under USAs ledelse gået over til en neokolonialistisk politik. De har i ord anerkendt en lang række landes uafhængighed, men de søger på enhver måde at bevare deres magt over dem på alle områder, politisk, militært og økonomisk. For at virkeliggøre denne plan har de benyttet alle slags manøvrer, fra økonomisk og militær "hjælp" til dannelsen af aggressive blokke, til væbnet intervention og aggressionskrige.

(fortsættes side 16)

Gladsaxe, den 2.7.1968

Landsformanden for DKU, Gunnar Kanstrup, har i den senere tid boltret sig i Land og Folks spalter om Vietnambevægelsens hensigter og mål, sidst den 16., 17. og 20.6., hvor han til stadighed kun fortæller os, at han ikke har forstået hensigten med diskussionen om politiets brutale adfærd, når vi demonstrerer. Helt bortset fra at diskussionen har været og stadig er en simpel nødvendighed, ikke på grund af den megen omtale i borgerpressen om den påtænkte oprettelse af et ordensværn (og ikke vagtværn, som Kanstrup kalder det), men simpelthen fordi vi må værne om retten til at demonstrere, ligesom det er en kendsgerning, at politiets brutale adfærd overfor demonstranter er medvirkende til at udviske bevægelsens egentlige hensigter og mål. Vores motiver for at demonstrere har jo dog også været til debat i borgerpressen, selvom denne debat selvsagt bærer præg af denne presses særlige økonomiske afhængighed. Et sted skriver Kanstrup: "Hermed ikke sagt at der ikke er gjort forsøg på at få fagbevægelsen med". Her havde det været mere korrekt at slå fast, at Vietnambevægelsen til stadighed ude omkring i afdelingerne bestræber sig på at samarbejde med fagbevægelsen. De af Kanstrup nævnte hovedpunkter, som han henviser til i sit tidligere indlæg (LoF, 16., 17.6.), og som han mener bør være grundlaget for diskussionen omkring Vietnambevægelsens hele målsætning, fortæller på ingen måde klart og koncist hvordan og med hvilke midler, vi kan drage fagbevægelsen ind i Vietnamarbejdet. Derimod præsenteres vi for et politisk grundlag, som fornemmes "lånt" fra Vietnambevægelsens programerklæring den gang, bevægelsen var i sin vorden. Men når dette politiske grundlag nu tydeligvis har fortalt os, at det er for utilstrækkeligt, ja måske endda for snævert, nødes vi, hvis Vietnambevægelsen skal have den slagkraft, vi alle efterlyser, til i fællesskab at gennemgranske det erfaringsmateriale, vi har indhøstet siden stiftelsen af Vietnambevægelsen. Ingen af de eksisterende problemer i Vietnambevægelsen løses ellers bare forbedres ved - som Kanstrup

- at opremse og vedtage mere eller mindre slagkraftige og konsekvente paroler. Videre mener Kanstrup, at vi i Vietnambevægelsen bør "tage hensyn til de politiske muligheder i vort land". Hvad er det for politiske muligheder i vort land, som han mener skulle have afgørende indflydelse på Vietnambevægelsens arbejde? Vi kan ikke tillade os at opremse muligheder, hvis vi ikke gør klart rede for mulighedernes reelle indhold.

Kanstrup efterlyser pres på regeringen fra Vietnambevægelsens side. Lad mig kort nævne et enkelt resultat, som Vietnambevægelsen afstedkom, nemlig omtalen i Folketingen angående en "dansk" fabrikant, som Vietnambevægelsen havde afsløret som producent af krigsmateriale til brug for amerikanernes beskidte krig i Vietnam. Unægteligt et håndgribeligt resultat af Vietnambevægelsens overvågende og ihærdige arbejde. Dette resultat skal Vietnambevægelsen selvfølgelig ikke sole sig i. Et fortsat intensivt pres skal lægges på den danske regering.

Otto Sand skulle, påstår Kanstrup andetsteds, have opfordret til at gennemføre sabotage mod amerikanske firmaer i Danmark. Mig bekendt udtalte Otto Sand, at han opfordrede til sabotage mod de amerikanske firmaer i vort land, der producerede dele til krigsmateriale til brug i Vietnam. Da imidlertid Otto Sand netop er rejst på et tre måneders besøg på Cuba, har vi ingen muligheder for at høre hans kommentar hertil. Jeg håber imidlertid personligt, at det er den af mig nævnte version, der er Otto Sands.

Jørgen R.I.Ottosen

En af DE STORKØBENHAVNSKE VIETNAMKOMITEER nedsat forskergruppe kortlægger for tiden amerikansk kapitalinfiltration i Danmark. Det fremkomne materiale skal bl.a. bruges på samme måde, som vi brugte vor viden om fabrikant Jørgen Høyers våbenleverancer til USAs krigsmaskine, hvor det som bekendt lykkedes at stoppe denne trafik.

Kald det sabotage, boykot eller afsløring - det er resultaterne der tæller!!!

Otto Sand

Bertrand Russell, januar 1966.

Over hele verden beskriver i dag et stigende antal mennesker, som er interesseret i fred og social retfærdighed, den amerikanske imperialisme som ødelæggeren af fred og retfærdighed. For nogle forekommer udtrykket "den amerikanske imperialisme" at være en kliché, fordi det ikke er en del af deres egne erfaringer. Vi i Vesten er begunstiget af imperialismen. Udbytningsmidler er prisen for vor korruption. Da imperialismen ikke er en del af vor erfaring, indser vi ikke, hvor velsgnet dette udtryk er til at beskrive den økonomiske handle måde, der praktiseres af "det militærindustrielle kompleks", som præsident Eisenhower har kaldt det. Lad os kaste et blik på baggrunden for De Forenede Staters magt.

dollars i timen. De løbende militærbudgifter er større end alle udviklingslandes samlede nationalindkomst. De er større end verdens samlede årlige udenrigshandel. De er større end nationalproduktet for Afrika, Asien og Latinamerika. Det amerikanske militærbudget er på næsten 60.000 millioner dollars om året. En Atlasraket koster 30 millioner dollars, eller det samme som prisen for en kvælstofkunstgødningsfabrik med en kapacitet på 70.000 tons om året.

Overvej dette på baggrund af forholdene i England, for nu at tage et velstående land som eksempel: En forældet raket svarer til fire universiteter, et TSR-2 svarer til fem moderne hospitaler, en jordtil-luft-raket svarer til 100.000 traktorer.

I løbet af de sidste 14 år har De forenede Stater anvendt 4.000 millioner dollars på at opkøbe landbrugets overproduktion. Millioner af tons hvede, havre, byg, majs, smør og ost er blevet opmagasineret og forgiftet for at holde priserne oppe på verdensmarkedet.

3.300 militære baser og vældige luftflåder, bevæbnet med raketter og kernevåben, er spredt over hele kloden for at beskytte den amerikanske kapitalismes kontrol med og ejendomsret til 60 procent af verdens ressourcer. 60 % af verdens ressourcer ejes af lederne af 6 % af verdens befolkning. Dette imperiums angrebslyst pålægger menneskeheden en udgift på 140.000 millioner dollars om året eller 16 millioner

Der er blevet hældt blåt farvestof i vældige bjerge af smør og ost for at gøre det ubrugeligt. I 1960 var 125 millioner tons brødkorn blevet opma-

gasineret i De Forenede Stater for at rådne - tilstrækkelig føde for hver eneste indbygger i Indien i et år. Ubegribeligt vældige mængder af fødevarer ødelægges med vilje af lederne af den amerikanske kapitalisme - kun med det formål at deres profitter skal vedblive og deres magt vedvare.

Som gribe slår en håndfuld rige ned på de fattige, de udbyttede, de undertrykte. Et fald på 5 % i verdensprisen på et hvilket som helst lands eksport af stabelvarer ville ifølge Dag Hammarskjöld udviske alle verdensbankens og alle De Forenede Nations investeringer samt alle bilaterale og andre investeringer.

Dette frygtede Dag Hammarskjöld. Hvordan er kendsgerningerne? I de sidste år har finansoperationer bevirket et fald i priserne for de fattige lande ikke blot på 5 % men på 40 %. Den vestlige kapitalismes industriproduktion anvendes ikke bare til at forlænge den sult, som allerede findes i verden, men også til at forøge den voldsomt mod profit.

I Sydafrika dør 10.000 børn årligt af mave-tarm-katar. Småkoppper, som plager mange lande, kunne udryddes for et beløb på 500.000 dollars. Hundreder af millioner som lider af yaws, kunne kureres af et skud penicillin til 40 øre. 500 millioner mennesker har trakom. 60 % af Afrikas børn lider af proteinmangelsygdomme, som f.eks. kwashioker, beri-beri eller pellagra. Når de amerikanske kapitalister samler føde og forgifter det, berøver de ikke blot de sultende, men tvinger også udviklingslandene til at købe fødevarer til højere priser. Jordens rigdomme ødelægges, spildes, stjæles af de få og anvendes til mord på millioner. 3.300 militære baser spredt over hele jorden forhindrer folkene i at ødelægge det onde system.

Lad os kaste et blik på krigsindustriens rolle i De Forenede Staters økonomi. De Forenede Staters forsvarsministerium besidder ejendom som i 1954 blev vurderet til 160 milliarder dollars.

Dette beløb er næsten fordoblet og det amerikanske forsvarsministerium er verdens største organisation. Pentagon ejer millioner af acres land, herunder 32 millioner i De Forenede Stater og over 3 millioner i fremmede lande. Ministeriets Pentagonbygning er så stor, at Capi-

tol, som rummer De Forenede Staters regering, kunne være inden i hver af Pentagons fem dele. Budgettet for 1962 omfattede 53 milliarder dollars til våben, herunder ikke medregnet det militære rumforskningsprogram.

Således blev i 1962 63 cent af hver dollar anvendt til våben og til rumforskningsbevillinger. Yderligere 6 cent blev anvendt til militær bistand, og mere end 80 % af lånene til udlandet var til militære formål. 77 cent ud af hver hundrede anvendes på tidligere krige, den kolde krig og på forberedelser til fremtidig krig. De milliarder af dollars som beror hos det amerikanske militær, giver Pentagon økonomisk magt, som øver indflydelse på enhver side af livet i Amerika og på menneskehedens tilværelse.

De militære aktiver i De Forenede Stater er tre gange større end de store monopolars samlede aktiver, større end U.S. Steel's, Metropolitan Life Insurance's, American Telephone and Telegraph's, General Motors' og Standard Oil's samlede aktiver. Forsvarsministeriet beskæftiger tre gange så mange mennesker som alle disse vældige, verdensomspændende selskaber.

Denne vældige, verdensomspændende koncentration af magt og velstand, er direkte knyttet til storkapitalismen i Amerika. Kontrakter på milliarder af dollars uddeles af Pentagon og opfyldes af storindustriens virksomheder.

I 1960 blev der anvendt 21 milliarder dollars på militær udrust-

ning. Ti kapitalistiske selskaber modtog 7½ milliard dollars, tre modtog en milliard hver og to andre 900 millioner dollars. I disse selskaber er der ansat mere end 1400 pensionerede officerer fra hæren med rang over major. Herunder 261 generaler og flagofficerer (se rapporten fra repræsentanternes hus' Herbert-Undersøgelseskomité i the U.S. Congressional Quarterly).

Det største selskab, General Dynamics, har 187 pensionerede officerer, 27 generaler og admiraler samt den tidligere hærminister på sin lønningsliste. Amerikansk politik og militærbaserne tjener et vældigt magtsystem, som har mange indbyrdes forbindelser og er interesseret i at fortsætte kaprustningen for dens egen skyld. Denne magtkoncentration har indflydelse på hele De Forenede Staters økonomi. Underkontrakter, som uddeles af krigskontraktindehaverne, implicerer enhver by af nogenlunde størrelse. De jobs, der står på spil, implicerer millioner af mennesker.

4 millioner mennesker arbejder alene for det amerikanske forsvarsministerium. Lønningslisten på 12 milliarder dollars er dobbelt så stor som den amerikanske automobilindustri. Yderligere 4 millioner mennesker er direkte beskæftigede i våbenindustrierne. Således er 8 millioner menneskers arbejde direkte afhængigt af de amerikanske leders militære eventyr. 8 millioner stillinger er ensbetydende med ialt 25 millioner mennesker.

Raketproduktionen tegner sig for 82 % af alle produktive stillinger i San Diego, Californien, for 72 % i Cansas Wichita. De militære kontrakter tegner sig for 30 % af alle produktive stillinger i 6 stater, herunder Californien. I Los Angeles er næsten 60 % af alle stillinger direkte eller indirekte afhængige af kaprustningen. Således ofrer De Forenede Stater ialt mere end 50 % af alle sine offentlige udgifter på militære forbrug.

Dette er en kolossal investering i udbytning og herredømme. Enhver fødevarerforretning og enhver tankstation drager under kapitalismen nytte af fortsættelsen af krigsproduktionen.

Dette er imperialismens verdenssystem. Og systemet har også en tavs armé: Central Intelligence

Agency. CIA har et budget som er 15 gange så stort som De Forenede Staters diplomatis. CIA hverver medlemmer i hær og politi i alle verdens lande. Det udarbejder lister over folkelige ledere, som skal myrdes. Det planlægger at starte krige. Det invaderer lande.

I Latinamerika knuste en bande reaktionære generaler på opfordring fra CIA og den amerikanske ambassadør i Brasilien, Mr. Lincoln Gordon, Joao Goularts demokratiske regering. I Argentina knuste amerikanske tanks Arturo Frondisis borgerlige regering - mest fordi denne konservative talsmand for middelklassens interesser var den amerikanske kapitalisme lidt for underdanig. Ecuador, Bolivia, Guatemala og Honduras er blevet påtvunget brutale, militære diktaturer. De Forenede Stater bekvæmmede og støttede i årtier en af den moderne tids mest barbariske og grusomme regeringer, nemlig Trujillo. Da Trujillo ikke længere tjente deres interesser lod de ham lide Ngo Dinh Diems skæbne, men De Forenede Stater vedblev at være en fjende af folket i Den Dominikanske Republik, som det sås ved den arrogante, militære intervention for at knuse den tapre revolution i april 1965.

Den kendsgerning, at De Forenede Nationer så igennem fingre med denne utilslørede aggression, og det held, De Forenede Stater har haft til at undgå udstødelse af De Forenede Nationer på grund af dette lands grove overtrædelse af chartret, viser, at De Forenede Nationer er blevet et redskab for den form for amerikansk aggression, som blev demonstreret i Den Dominikanske Republik. Den folkets kamp, som fortsætter i dette øjeblik i Den Dominikanske Republik, har al min sympati.

I Congo dræbte lejetropper, som kæmpede for belgiske og amerikanske interesser og som skammeligt blev støttet af den engelske regering, hver eneste landsbybeboer på den fremtrængende lejearmés vej. Til dette formål anvendte man den amerikanske militarismes bundfald: lejetropper fra Sydafrika og fra den cubanske kontra-revolution.

I Mellempøsten har europæiske og amerikanske olieinteresser påtvunget folket fattigdom og tyranni. Britiske imperialister, som støtter sig på De Forenede Staters militære og finansielle magt, dænger folket i

Aden til med napalm og bomber i et forsøg på at underkue den folkelige bevægelse,

I det sydlige Afrika fjernes umådelige rigdomme fra kobberbæltet i Rhodesia og Sydafrika, og Salazars og Verwoerds fasciststater overlever ved hjælp af NATO-våben. I Sydøst-Asien afstiver 50.000 soldater vassalstaten Malaysia, og højreorienterede generaler har med økonomisk støtte fra De Forenede Stater overtaget kontrollen med Indonesien. I området ved Det Sydkinesiske Hav fængsles og forfølges alle patriotiske og radikale kræfter af imperialistmagterne. De Forenede Stater praler med sine intriger i Maghreb-staterne. De offentliggør frækt deres planer om at undervinge alle nationalistiske regeringer.

Dette er røverisk imperialism, og intet sted har den været grusomere og mere ryggesløs end i Viet-Nam. Kemikalier og gas, bakteriologisk krigsførelse og fosfor, napalm og bomber, opsprætning, afhugning af lemmer, tvangsarbejde, koncentrationslejre, halshugning, udpekuleret tortur - enhver slags grusomhed - er blevet brugt af den amerikanske imperialism i Viet-Nam. Klinikker, sanatorier, hospitaler, skoler og landsbyer er blevet ubarmhertigt belagt med brandbomber; og folket i Viet-Nam sætter sig stadig til modværge, efter 25 års kamp imod tre mægtige industrimagter.

Viet-Nams folk er heroisk, og dets kamp er storslået: et uophørligt og bevægende udsagn om det utrolige mod, mennesker kan vise, når de er bundet til et stort ideal. Lad os hilse Viet-Nams folk.

I historiens løb har der eksisteret mange grusomme og rovgridske imperier og imperialistiske udbytningssystemer, men intet tidligere har haft en sådan magt, som den der står til De Forenede Staters imperialisters disposition. Det udgør en verdensomspændende undertrykkelsesorganisation og repræsenterer den virkelige trusel mod freden og den virkelige kilde til faren for en verdenskrig med kernevåben.

Jeg har støttet den fredelige sameksistens ud fra den opfattelse, at en konflikt i kernevåbenalderen kun kan være en katastrofe. Denne opfattelse var baseret på håbet om, at De Forenede Stater kunne overtales til at komme til forståelse med

de socialistiske og kommunistiske lande. Det står nu pinefuldt klart, at den amerikanske imperialism ikke kan overtales til at standse sin aggression, sin udbytning og sine grusomheder. I enhver del af verden er den amerikanske imperialism kilden til krig og lidelse. Hvor som helst der findes sult, hvorsomhelst der findes et udbytende tyranni, hvorsomhelst mennesker bliver tortureret og masserne overladt til at rådne op under vægten af sult og sygdom, stammer den magt, som holder folket nede, fra Washington.

Derfor kan fredelig sameksistens ikke etableres ved at anmode den amerikanske imperialism om at opføre sig bedre. Der kan ikke skabes fred ved at vi håber på den gode vilje hos dem, hvis magt beror på fortsat udbytning og på den bestandigt stigende militærproduktion. Det system, som undertvinger verdens folk, er internationalt, vel indarbejdet og mægtigt, men det er hadefuldt og tyrannisk og møder på forskellige måder modstand fra verdens folk.

Der må skabes en forenet og samarbejdet modstandsbevægelse mod denne udbytning og undertrykkelse. De undertvungne folkeslags kamp vil berøve de amerikanske imperialister kontrollen over ressourcerne, og derved styrke De Forenede Staters folk, som for det første stræber efter at erkende og for det andet efter at overvinde de grusomme ledere, som

har tilranet sig dets revolution og dets regering. Dette er, såvidt jeg kan se, i højere grad vejen til at skabe en sikker fred, end en svag og umoralsk accept af den amerikanske dominans, som hverken kan bruges eller tolereres af humane mennesker.

Hvis Sovjetunionen i sit sympatiske ønske om fred søger at opnå fordele hos De Forenede Stater ved at formindske eller endog modarbejde kampen for national frihed og socialisme, vil vi hverken få fred eller retfærdighed. Den amerikanske imperialisme har forsynet os med al nødvendig kundskab om dens natur og praksis. Verdens folk kan vidne herom.

Krigen og undertvingelsens historie er lang. Ingen af delene kan overvindes uden gennem kamp. Der må kæmpes for en verden, som er fri for udbytning og fremmed dominans, en verden med velfærd for alle kontinenters folkemasser, en verden med fred og broderskab. Det er den lektie den amerikanske imperialisme lærer os. Det er ikke nogen behagelig lektie, men intet vil kunne fulendes ved at ignorere den.

Risikoen for en kernevåbenkrig vil ikke kunne afværges ved frygt for De Forenede Staters magt.

Tværtimod, jo mere isolerede magthaverne i De Forenede Stater står overfor en verden, som afviser deres værdisystemer og modsætter sig deres handlinger, jo mere sandsynligt er det, at vi vil have held til at forhindre en kernevåbenkatastrofe.

Det er den amerikanske imperialismes illusion, at den kan gennemføre sit forehavende og bekæmpe folkene ved at bruge de våben, som idag udgør hovedkilden til kernevåbenfaren.

Men hvis folkene i Peru, Guatemala, Venezuela, Columbia, Congo, Viet-Nam, Thailand, Cameroun, De Forenede Stater, Storbritanien - alle folkeslag - demonstrerer og kæmper og sætter sig til modværge, er kernevåben ingen nytte til.

Den, der besidder dem, vil selv blive ødelagt, hvis de anvendes.

Lad os
sammen forenes
i modstanden mod
den

amerikanske imperialisme!

VIETNAM KAMP ER...(fra side 10):

Den revolutionære bevægelses stærke udvikling i Asien, Afrika og Latinamerika i de sidste år viser, at hvor desperate og listige USA-imperialisterne og de der følger dem end kan være, kan de på ingen måde standse den revolutionære bølge, der nu rejser sig og skyller hen over verden.

USAs aggressionskrig i Vietnam har hjulpet folkene i Asien, Afrika og Latinamerika til bedre at forstå USA-imperialismens aggressive og krigeriske natur og til at styrke deres overbevisning om at den eneste vej til at vinde virkelig uafhængighed og frihed er at forøge deres solidaritet og gensidige støtte og at føre en urokkelig revolutionær kamp for at knuse alle neokolonialismens planer og manøvrer.

Idag udgør de nationale befrielsesbevægelser, den socialistiske lejr og arbejderklassens kamp i de kapitalistiske lande tre store revolutionære strømninger, som gang på gang støder imod imperialismens bastioner, ledet af USA-imperialister.

Det vietnamesiske folks kamp mod USAs aggression er en uadskillelig del af den nationale befrielsesbevægelse i Asien, Afrika og Latinamerika. Vi har altid fulgt og støttet folkenes kamp i Asien, Afrika og Latinamerika og betragtet deres sejre som vore egne sejre. Vi takker oprigtigt folkene på de tre kontinenter og folkene overalt i verden for deres værdifulde støtte til vor kamp imod USAs aggression og for national befrielse. Vi vil stadig gøre vort yderste for at øge vor militante solidaritet med folkene på de tre kontinenter for at styrke den nationale befrielsesbevægelse."

HVAD KOSTER VIETNAMKRIGEN???

30 billioner \$ om året
2,5 billioner \$ om måneden
82,1 million \$ om dagen
3,42 millioner i timen
57.000 \$ i minuttet
950 \$ i sekundet

Kospa-Print